U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **P. X. L.**, zast. JUDr. Pavlínou Vanickou, advokátkou, se sídlem Na Okraji 2399, Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 45 Az 8/2012 - 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Pavlíně Vanické **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 4800 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 9. 2012, č. j. OAM-177/LE-BE02-ZA04-2012, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Podle žalovaného podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany po téměř čtyřech letech pobytu na území České republiky primárně z důvodu legalizace pobytu na území České republiky. Důvody jeho odchodu ze země původu byly ekonomické, v případě návratu do vlasti se obává potíží se splácením dluhu. Žalovaný dospěl k závěru, že stěžovatel neuvedl žádnou skutečnost, pro kterou by bylo možné udělit mezinárodní ochranu z některého z důvodů podle § 12, § 13, § 14, § 14anebo § 14b zákona o azylu.

Rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 45 Az 8/2012 - 20, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného jako nedůvodná zamítnuta. Soud shledal, že skutková zjištění byla odpovídající, žalovaný se řádně vypořádal s úvahou ohledně všech forem mezinárodní ochrany, včetně doplňkové ochrany. Závěry žalovaného soud označil za přiměřené a správné.

Ve včasné a na výzvu soudu doplněné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) namítl porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ze strany žalovaného. Podle stěžovatele se žalovaný i soud nedostatečně vypořádali s důvody pro udělení humanitárního azylu, resp. doplňkové ochrany. Stěžovatel rovněž popřel účelovost podání své žádosti, zdůraznil špatnou ekonomickou situaci v zemi původu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2012, č. j. 45 Az 8/2012 - 20, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti shrnul skutkové i právní okolnosti případu, ztotožnil se s rozhodnutím krajského soudu a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

K námitce stěžovatele, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi důvody mezinárodní ochrany, zdejší soud uvádí, že žalovaný postupoval zcela v souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, dostupným na www.nssoud.cz, a i v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se řádně zabýval všemi potenciálními důvody pro udělení mezinárodní ochrany.

K závěru, že ekonomické důvody nemohou být samy o sobě důvody pro udělení mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud vyjadřoval opakovaně, odkázat lze např. na rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003 - 54, nebo na rozsudek ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003 - 64, oba dostupné na www.nssoud.cz.

Pokud jde o námitku stěžovatele, že žalovaný v řízení nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, dostupné na www.nssoud.cz, podle něhož správní orgán nemá povinnost sám domýšlet důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné. Jak již správně uvedl krajský soud, žalovaný se přitom dostatečně zabýval všemi okolnostmi, které v řízení o udělení mezinárodní ochrany vyšly najevo.

Nejvyšší správní soud dále poukazuje na skutečnost, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až po několika letech pobytu na území České republiky. Podle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, sp. zn. 3 Azs 119/2004, dostupném na www.nssoud.cz, přitom platí, že *„jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě.“*

S ohledem na výše uvedená rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud správně posoudil rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovateli. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokátky byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a to za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a v sepsání doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 12. 2012, a za dva režijní paušály, tedy ve výši 2 x 2100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 4800 Kč. Ustanovené advokátce se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. ledna 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu